

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

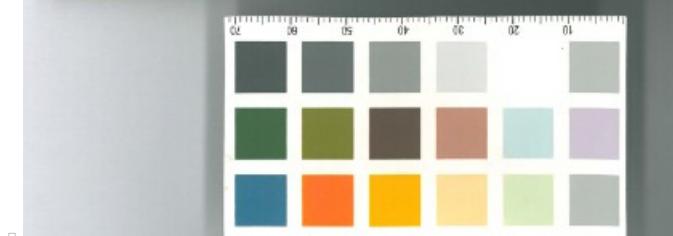
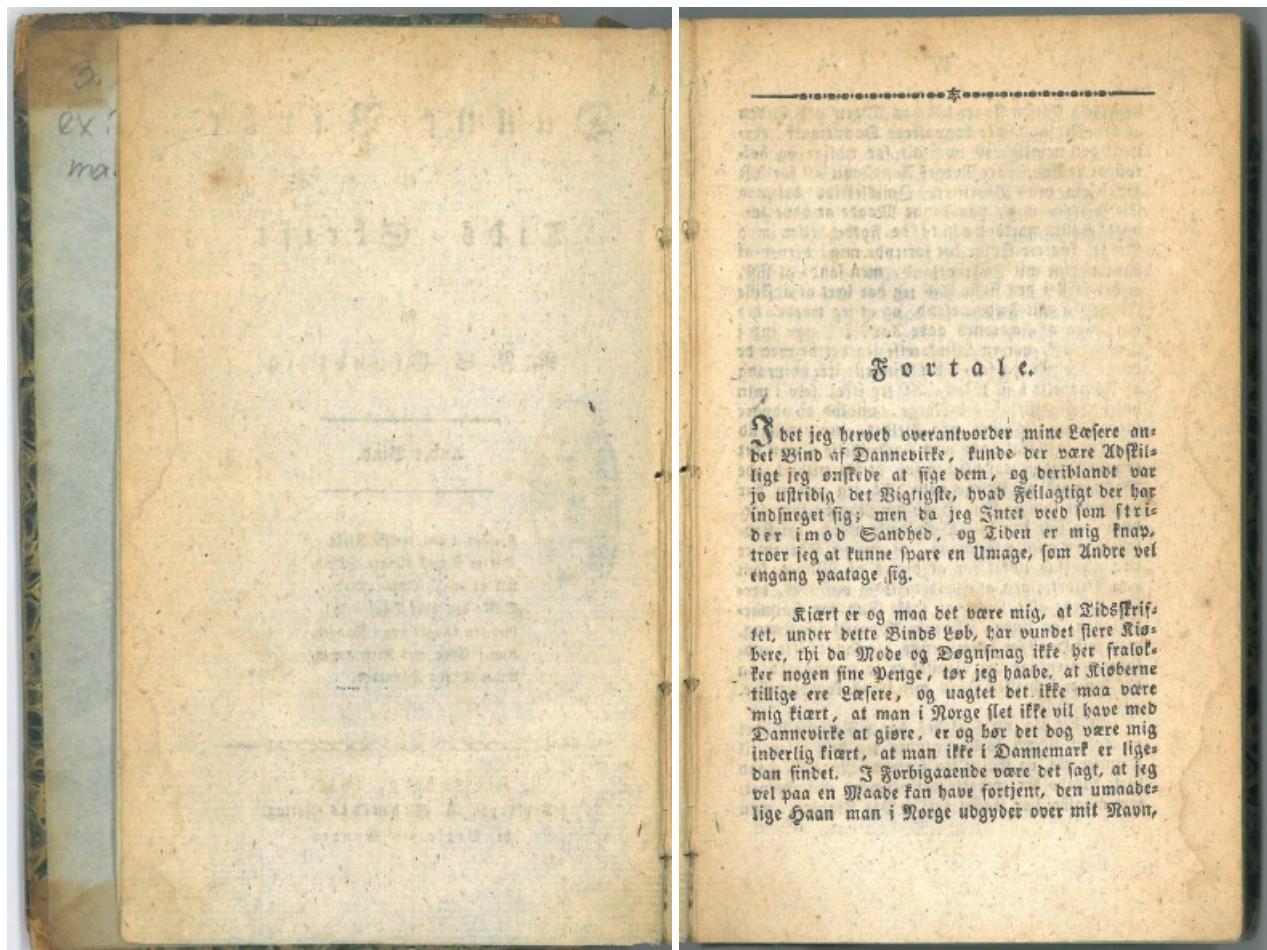
Titel: Danne-Virke et Tids-Skrift. Andet Bind

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danne-Virke et Tids-Skrift. Andet Bind", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. I. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306-txt-shoot-idm137/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

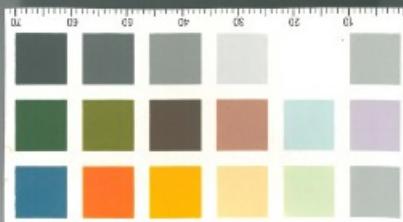
[Læs CC0-erklæringen](#)

hyar selv Falser saaer det paa Kagen ned Siben af den Nidings, der bagvæstet Danne-mærk, for-hjent den nemlig ved min alt for tidlige og hof-rofede Losfang over Norges Land, mit alt for lyse Haab om dens Bedrifter. Imidlertid, det maa ikke fortryde mig, paa denne Maade at have forsøgt Dannemærks politiske Hørbyrdelser imod Norge, snarere skulde det fortryde mig, derved at have nedsat mit Hædreneland, men fandt at sige, er det først i den sidste Tid jeg har lært at afskille Norge fra mit Hædreneland, og at jeg troede, der var mere af Hædrenes gode Land i Norge end i Dannemærk, var en Blid-arelse jeg deinde med de bedste Danske, og som i det Ringest ikke udspang af For-gabelse i sit Eget. Af jeg ikke, selv i min højeste Virgeistring for Norge, undlod at advare mod Sigragtigheden paa Fjeldet, der blæste ad Marken, det skal være min Hørbyrdelse, men det er mit Førfar, thi det beriser, at jeg vilde baade Dannemærk og Norge vel. At jeg endnu har netop det samme store Haab om Norge, som for-dus, og seen lun deis Høfdeelse udaf, det slab-faster den gamle Erfaring, at man i Sloven er ikke nær ladt usat for at dreies af Binden som paa Fjeldet, men at Haabet aldrig opfyldes, dersom Norge ikke lærer at taff. Gud for Galmar-Unionen, og sind, ikke min Aoyarrel for Fræng, men mit Haab for blomstrende, det kan jeg ikke un-blade at gensege, og Beviset er jo overflodigt, da det kun er i Christen Jord mit Haab kan blomstre.

I det jeg nu saaledes gaar Nationalbladet og andet Utkud forbi, vender jeg mig igjen til Dannevirkle, og skulde jeg fortryde Noget af hvad dette indeholder, maatte det vel være Niimbrevet, som maaske har skaffet det et Par Røbere, men

mig adskillige Ubehageligheder, blandt hvilke den Erfaring ikke er den ringeste, at jeg har mørket, der vil meget til at blive ret forstaet i Danne-mærk. Saavært jeg nemlig har funnet spore, meende de fleste Lævere, ligelom han der vilde lære mig at læse, at min Hensigt med det Hele var at giøre Nar ad en ubetydelig Dog, og skæbde dens Forfatter nd, da jeg derimod meende, ret klart at have lagt min Hensigt for Dagen, den nemlig: paa den ene Side at stille Døgnets hele Zutelsg og samtlige Nyaaarsloier i det fortjente Ly, og paa den anden Side minde om, at det attende Jahrhundrede selv plantede det Zulete, som nu i det næstend bærer sine følgelige Frugter, og vil bære hem endnu langt bedstere, dersom det ikke med Rod oprykkes, dersom ikke en alvorlig Tankemaade og Opdragelse, arundig Videnskabelighed, og fort sagt, dersom ikke sand og levende Christendom vender tilbage. Unst til at høre og betanke denne Sandhed maa usidig have bidraget mest til denne underlige Missforstand, og det gior mig ont, ligesom jeg heller ikke ved, hvoredes man skal skrive sondig poetisk Satire efter Tidens Tavv, naar man ikke kan tale poetisk, uden at misforstaes prosaist, og dog har fordeles Uffke for i litteraire Handbøger at tage mindst Hensyn paa Personer, uden forsaavidt de føres i Pennen. Det forunderligste er, at man paa samme Tid, som man opløster Holbergs Sa-tire til Skjyrne, seer sig saa pæn og sippet, men det maa da komme af, at man enten roser hvad man ikke kiender, eller mener, det kunde være godt nok til Fædrene at faae det droit, men med Hør-nene maa man fare læmpelig, i hvad de saa giør. netop den samme Grundstæning, hvormed man har forstuet Moral, Pædagogik og dem, hvil-sk Unoder man nu fulker over.

*RX
m*

det vil jeg bemærke, at naar jeg har kældt mine Betragninger over Et og Aabet: Af handlin- ger, da fulgte jeg blot en feilagtig Talebrug, som jeg først opsig er kommet efter; thi selv, naar man ikke tager Dødet i allerstrengeste Bes- mærkelse, da der vil meget til at fuldestgøre det, har det dog altid betyde et Arbeide, hvorpaa For- fatteren mener at have lagt den sidste Haand, saa han nu maa afsænde det til Historien, som det er. Mine Betragninger har jeg derimod stedse anset, og, som man kan see, udgivet jo blot førelsbøge Blif og Bink og Tilberedeiser, som, hvis de og skulde blive tagne i Beslag af Historien, aldrig maae anses for noget, jeg saaledes agtede at afs- hænde.

Øil Gub, da Fal næste Bind aabnes med en Betragning over de tre store Grund Ideer: Sandhed, Storhed og Skønhed, hør- ved vi da, mener jeg, drives til Historien for der at finde Poetie, Kunst og Vidkab. Historien kommer da vel ud med Sproget, og baner os Vej til de verdslige Fortold, hvor vi vel finde Holst, om juft ikke altid vaagnie, dog selv hjemme.

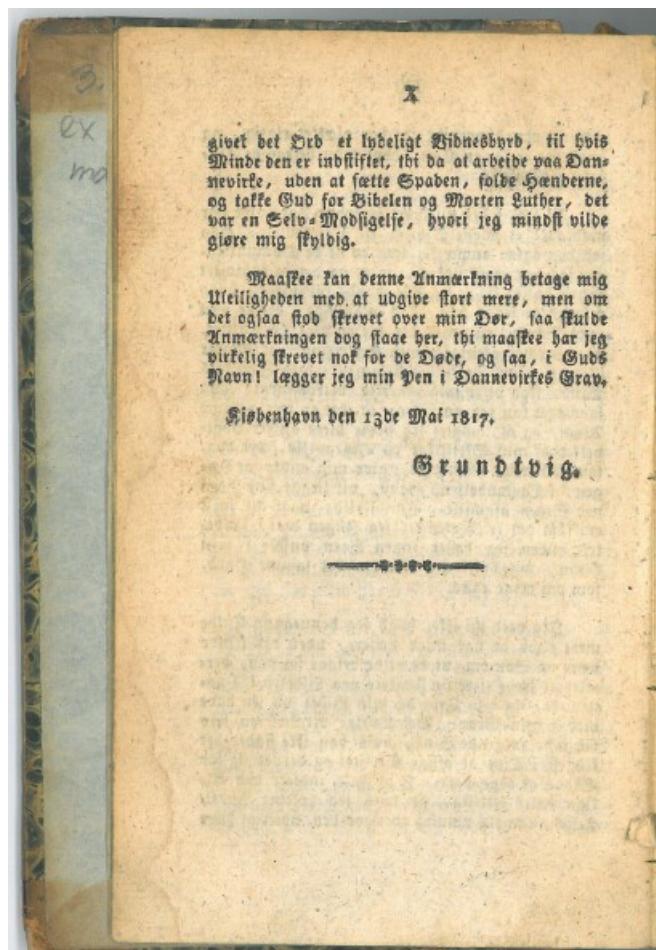
I denne Anledning falder det mig ind, at det Eneste jeg har set om mine Betragninger i Dannevirke stod i Maribys Avis, og uden natus- ligvis at turde inddale mig i Kamp med den om min Sonsgaade, som er, altid at see paa Aan- den, vil jeg, for Provincialiens Skuld, ans- mærke, at Lande-Sæer udentvial i en af Hollands Egne maa vere et Skældsbord, og Kjøb-Ho- ved ventelig samfundssted et Hædersnavn. Dere- som disse Linier skulde komme Avisens lærde Pa- triot for Dic, hjende han maaest med Unders-

retning om, hvorvidt jeg har gjættet rigtigt, og hvad det er for en Egn, hvor man betragter Tim- gene saa reelt,

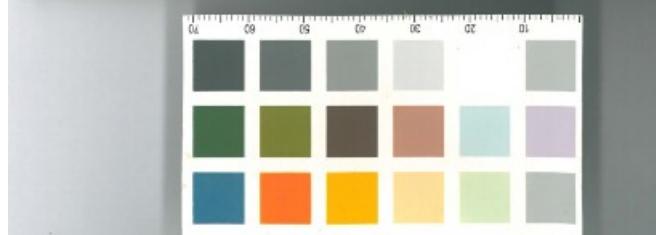
At jeg, i det nu snart forløbne Aar, ikke har modtaget et eneste Bidrag til Dannevirke, maa jeg dog ogsaa anmærke, som en af de Opmuntrin- ger jeg har facit nok af, men da det jo ogsaa let funde hændt sig, jeg ikke havde indrykket, hvad man vildt ladt mig, kan man sige, det er min egen Skuld, og antee det for en blot Formalitet, naar jeg her gjenstager min Ekstering: at erhvervt Bidrag, som jeg under stemmende med Skriftestens Land, skal være mig inderlig velkommen! Kun saameget kan jeg fortælle, at det er mit ramme Aar, og at, uagter jeg stedse mere anser Udgiv- velsen af mit Skrift for en Begravelse, det dog, som stræbligt Menneske, gør mig ondt, at Ingen, i Opstandelsens Haab, vil lægge sin Beent ved Siden af mine. I midlertid, naar alt først er, som det er, fortæller jeg Ingen deri, forde- les, siden jeg beller ingen Ven onser i min Grav, om hvilte jeg ikke har det samme Haab, som om mine egne.

Teg veed nu ikke, hvad jeg hennegang fulde mere have at sige mine Fædere, uden det fulde varer en Bon om, at de vilde belæve sig paa, her- efter at lode tiere og sterkere paa Vibelen i Dan- nevirke, thi mit Troe og min Bibel vil jeg have med i min Grav. Det Øvrige vil Fæderen selv se i de følgende Bind, hvis han ikke finder det kløgest i Lide at affige Skrifstet og derved sig for Slade at tage vase. Fal indseer den bils- lige Fæder lettelig, at hvis jeg oplever Jubel- festen, kan jeg umulig overleve den, uden at have

Indhold.	
	Side.
Ahyre Dannebogs Visse	I.
Ester-Klang	6.
Om Videnskabeligheds Forhold til Erfas- ring og sund Menneske-Forstand	16.
Nitoioi Ebinger Valles Amindeſſe	48.
Om Bruneborg-Slaget og et Niim i den Antebringning	65.
Kæmpevisse om det Samme	79.
Ester-Klangen	88.
Om Niimbreve	97.
Niimbrev til Ingemann	100.
Om Mennesket i Verden	118.
Om Bjovufts Drapé, eller bet af Hr. Statbraad Thorkelin 1815 udgivne angelsachsiske Digt	207.
Haafte-Lilien	291.
Nyttaars-Nat	325.
Emund Lagmonds Saga	352.
Svanellilles Visse	367.
Ester-Klang	375.

□ □ □